दुरितजगममंदं वारुणेयैकवेंदं । - - - । गणपतिमभिवंदे सर्वदानंदकंदं ॥४॥ त्रिनयनयुतभाले शोभमाने विशाले । मुकुटमणिमुडाले मुक्तिकानां च जाले ॥ धवलकुसु[म]माले यस्य शीर्षे विशाले । गणपतिमभिवंदे संस्थिते चक्रपाणौ ॥५॥ घसुमतिवसुरूपं पीठमादौ सुदीपं । यदुपरिरसकोणं तस्य चोर्द्धं त्रिकोणं ॥ गजमितिदलपद्मं संस्थितं चारुपद्मं । गणपतिमभिवंदे कल्पवृक्षस्य कंदः ॥६॥ वरदविशदहस्तं दक्षिणं यस्य हस्तं । सदयसभयदंतं चिंतय[च्]चेतसंस्थं ॥ सबलकुटिलसुंडं (l. °ṣuṇḍam) चैकतुंडं द्वितुंडं । गणपतिमभिवंदे सर्वदा वक्रतुंडं ॥७॥ कल्पद्रुमाधिस्थितकामधेनुं । चिंतामणिदक्षिणपाणिशुंडं ॥ बिभ्राणमत्यद्भुतचित्ररूपं । यः पूजयेत्तस्य समस्तसिद्धिं ॥८॥ व्यासाष्टकमिदं पुण्यं । गणेशस्तवनं नृणां । पठनं दुःखनाशाय । विद्यां श्रियमवाप्नुयात् ॥९॥

Hoc folium medio seculo superiore exaratum est. (WALKER 129[f].)

244.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 37. Long. 8. Lat. $5\frac{1}{2}$. Linn. 15.

Virudávalí, insignium honorificorum series, quo carmine *Raghudevas*, Viṣveṣvaramiṣrae et Kumudinís filius, Mithilae regem quendam celebravit. Incipit: कलकङ्कणलम्बितचन्दनचुम्बितचारुचतुर्भुजभीमबले । हिमशैलशिखरिडनि वैरविखरिडनि कुण्डलमण्डितगण्डतले ० दलदञ्जनगञ्जिनि भवभयभञ्जिनि मञ्जुलमणिमयमुकुटवरे. पंचाननचारिणि शशधरधारिणि जय जय जननि जयन्ति परे.

Auctor strophis artificiosis trifariis usus est 1. *kántakaliká*, 2. *śúraṣloka*, 3. *víraviruda*[1]; eaeque deinceps in carmine undetricies usurpantur. Stropha ultima *vírákṣharamálávirudam* appellatur, quia attributa singula ordine alphabetico disposita sunt. Quod ad res attinet, poema totum epithetis arcessitis et ineptis constat, soni et metri majore quam argumenti ratione habita.

In fine haec leguntur:

श्रीविश्वेश्वरमिश्रतः कुमुदिनी देवी कुमारं कुला-
लङ्कारं सुषुवे लसत्तरगुणं गौरी गिरीशादिव
दौहित्रो च्युतठक्कुरस्य कृतिनः हारितान्वय-
श्रेष्ठो सौ रघुदेववालककविर्द्वैदेहभूमण्डनः ॥
विद्याहृद्यमुखं महीपतिमथ श्रीबुद्धिनाथस्ततो
लक्ष्मीदेवकुलाधिदेवसहितश्रीमोहनो मोहनः ।
नत्वा श्रीहरिदेवदेवजनुषा ज्येष्ठान्वायोभिर्गुणैः
कृत्वेमां विरुदावलीमिह सदानन्दे नुजे न्यस्तवान् ॥
इति मैथिलश्रीरघुदेवविरचिता विरुदावली समाप्त ॥

Codex hujus seculi initio exaratus est. (WILSON 519.)

[1] *Viruda* vocabulo praeter eam, quam supra dedi, significationem, carmen laudatorium sive panegyricus intelligitur. Cf. अजागरीस्त्वं विरुदैर्य एष नो जहासि निद्रामशिवैः शिवारुतैः। Kalyáṇarájastuti II, 52; वंदीरितविरुदावलिरोचन in carmine nostro fol. 27[a]; et supra, p. 117[a].

245.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 147. Long. 10. Lat. $4\frac{1}{2}$.

Foll. 1–10. (linn. 12.) *Vihlaṇakávyam*, carmen distichis 176. constans, *Vihlaṇae* poetae Káṣmírensi tributum. Incipit: ध्यात्वा गणेशमखिलागमसारभूतं श्रीसारदां सुरनमस्कृतपादपद्मां । किंचित्स्वकीयमिति प्रस्फुरितेन काव्यं भव्यं करोमि विदुषां सुषबोधनार्थं ॥१॥ स्वर्गावनीविमलमंडलखंडतुल्ये भूमंडले महीतपत्तन (sic) नामधेये । वीरांकगुर्जरजनैः परिसेव्यमानो भोगी बभूव नृपती किल वैरसिंह (l. वीरसिंहः) ॥२॥

Vihlaṇa, quum a Vírasinha rege Ṣaṣikalae sive Chandralekhae filiae magister institutus esset, amore mutuo exorto, clandestinum cum ea conjugium iniisse traditur. Quod quum rex rescivisset, poetam capitis damnavit. Isque ad supplicium ductus disticha quinquaginta illa, quae vulgo sub nomine Chaurapanchásiká circumferuntur, recitasse (distt. 86–136.), et amicis intercedentibus a rege in gratiam receptus esse dicitur. Conf. Bohlen, Bhartrih. praef. p. xxvi.

Disticha, quae ab अद्यापि vocabulo incipiunt, plura in Ṣárngadharapaddhati leguntur et Vihlaṇae auctori addicuntur. Neque equidem dubitandum esse puto, quin disticha quinquaginta illa a Vihlaṇa ipso scripta, reliqua a sciolo quodam addita sint. Distichon, quod apud Bohlen 49. legitur, in codice nostro non exstat, neque aliud quidquam in carmine reperitur, quod fabulae illi materiam praebere poterat. Ceterum codicis nostri disticha perpauca tantum cum Bohleni editione consentiunt.

Haec folia circiter annum 1670 exarata sunt. (WALKER 209[a].)

246.

Foll. 190–239. (linn. 13.) *Bhartṛiharisatáni*, *Bhartṛiharis* centuriae tres, cum versione *Hindí*. (A.)

Nítiṣatam, foll. 190–206[b]. distt. 108. Ṣṛingáraṣatam, foll. 206[b]–220[b]. distt. 102. Vairágyaṣatakam, foll. 223–239. dist. 107.

Distichorum ordo nescio quibus de causis prorsus immutatus est. Praeterea multa reperiuntur, quae in neutra editione leguntur.

Editiones exstant Bohleni anno 1833 impressa, et Haeberlini in Anthologia. De codicibus Berolinensibus cf. Weber, p. 170.